

[Hans Knudsen.]

velvillig og hurtig behandling i det udvalg, som jeg regner med må nedsættes efter forhandlingerne i dag.

Edvard Sørensen: Efter den debat, der var her i tinget i går, skal jeg ikke gøre mange bemærkninger til de fremsatte forslag.

Finansministerens bedømmelse ved fremsættelsen af skatteforslagene af den finansielle situation var jo ret lys, og nu hørte vi også den ærede ordfører for socialdemokratiet sige, at nødvendigheden af overbudgettering var ikke i den grad tilstede nu som tidligere. Jeg må forstå det sådan, at man fra regeringens side egentlig mener, den tid er forbi, da overbudgettering er nødvendig. Men selvom ministerens bedømmelse var ret lys, er der for mig, med mange års erfaring på dette område, ingen tvivl om, at den virkelige situation er endnu gunstigere. Vi vil gå ud af det finansår, vi er inde i, med et betydeligt overskud, et overskud, der, selvom vi ikke ønsker den finansielle balance forrykket — hvad vi for vort vedkommende ikke ønsker — vil kunne danne grundlag for en vis nedsættelse af udskrivningen for det kommende finansår. For det kommende finansår anslås indtægterne til 4 130 mill. kr. eller ca. 200 mill. kr. mere end i indeværende finansår. Da jeg lige så vel, forsåvidt angår bedømmelsen af det kommende finansår, føler mig sikker på, at det er en vurdering i underkanten, styrker det troen på, at hvis man gennemfører forslagene i den forelagte form, vil dette give regeringen muligheder for at øge udgifterne i stedet for at forsøge nedsættelse af udgifterne, bl. a. ved ophævelse af rabatordningerne og ved mange andre ting.

Vi må gøre os klart, at en fortsat udskrivning af skatter i den højde, vi kender nu, vil modvirke investering og opsparing og dermed produktionsforøgelse, og når vi kender den nuværende regerings ubændige lyst til at forøge udgifterne på adskillige områder, kan der meget vel være grund til for oppositionen at holde noget igen. Dertil kommer tendensen til at udskrive skatterne på en stadig snævrere og snævrere kreds af befolkningen, et forhold, som jeg senere skal vende tilbage til.

Finansministeren advarer stærkt imod at forringe det budgetterede overskud og peger

i den forbindelse på, at enhver formindskelse af overskuddet vil betyde en tilsvarende forøgelse af behovet for salg af statspapirer. Her er vi vel ved noget af kærnen i regeringens politik. Man ønsker så stort et overskud på finansloven som muligt — og jeg skal ikke bestride, at det er af de grunde, finansministeren nævnte: usikkerhed i verdenskonjunkturerne og hensynet til vor valutareserve — men et betydeligt overskud i statskassen kan let friste den nuværende regering til yderligt øgede udgifter; vi ser et tydeligt bevis derpå i det væld af nye udgiftslove, regeringen i de senere dage har forelagt tinget.

Tilsyneladende har der også en overgang været holdt noget tilbage med salg af statspapirer. Vi ved, at regeringen ønsker renten nedsat, og det ønsker vi også, når betalingsbalancen, valutareserverne og en øget produktion svarer dertil. Men vi ønsker det ikke på et tidspunkt, hvor det kan indvirke forstyrrende og på en uheldig måde på disse forhold.

Den politik, regeringen tilsyneladende er inde på, *kan føre til øget inflation, kan føre til et nyt kapløb mellem priser og lønninger, og resultatet af dette kan blive nye restriktioner og nye indgreb.* En sådan politik ønsker vi ikke at støtte og ønsker derfor ikke den tilsyneladende tilbageholdenhed i salg af statspapirer, som der er eller i alt fald har været en tendens til, så længe vi fører den boligstøttepolitik, der er gældende i dag.

Ser man på de enkelte forslag, er der en bestemt linie deri: man forsøger at fritage en betydelig part af skatteyderne for overhovedet at betale skat — det gælder såvel udskrivningsloven som forslagene om væreneskat og fælleskommunal udligningsfond — og at lade den resterende del af skatteyderne, foruden deres nuværende part af skatterne, også betale for dem, der nu fritages.

Vi er efter disse forslag så småt på vej imod, at der bliver et flertal i befolkningen, som fritages for direkte skatter til staten, men som kan rejse det ene krav efter det andet uden selv at skulle yde ofre. Er der ret mange, der tror, det er en sund udvikling? Mon ikke det for samfundets sunde udviklings skyld var klogt at følge princippet i Neergaards udskrivningslov af 1922: at alle skal betale skat efter evne, den fattige lidt, den rige meget. Det princip, som rege-